

Folkethingets Side. Det er anført i et Blad, at der skulde foreligge Tilbud om, at man i alt Fald under visse Forudsætninger vil gaa til et Tillæg af henved 1¹/₂ Mill. Kr. Naar der foreligger et saadant Tilbud, saa forekommer det mig, at man ikke kan nægte, at man er inde paa Forhandlingernes Veie, og det forekommer mig derfor, at man vilde paadrage sig et meget stort Ansvar, naar man vilde umuliggjøre disse Forhandlingers Fortsættelse. Det forekommer mig, at hvis man fra en vis Side kunde finde sig tilfredsstillt ved i Stedet for en ordentlig Finantslov at sige, ja, jeg styr ikke nu at nævne Ordet, en provisorisk Finantslov den 1ste April, da maatte man, for at man kunde være, jeg kunde fristes til at sige, en saadan Tilfredsshed bekjendt, forud sørge for, at det var klart, at man havde gjort Alt for at naae en ordentlig Finantslov og ikke ved Noget havde affaaeret sig fra at naae dertil. Men naar man vil hindre Forhandlingerne fra at blive førte til Ende, naar man vil affære dette Forsøg, der gjøres fra Folkethingets Side paa at vinde den fornødne Tid, under Omstændigheder, hvor det ikke kan nægtes, at Forhandlingerne ere i Gang i Fællesudvalget, saaledes at der er gjort Tilbud, og at flere Tilbud kunne imødeses, ja, saa siger jeg, vilde jeg ikke kunne forstaa, hvorledes man vilde kunne se en provisorisk Finantslov i Mode uden at maatte med Useelse slaa Dine ned. Det er muligt, at det bliver den sidste Dag i denne Samling, eller maasse der kommer et Slutningsmøde i Morgen, derom veed jeg Intet. Det er muligt, at man derefter kommer ind i Tilstande og Begivenheder, om hvilke jeg vil tale saa lidt som muligt. Det er at forudsæ, at Opfattelserne og Udtalelserne ville gaa i forskjellige Retning. Jeg kan ikke og vil ikke varsle Noget om, hvilke Stemninger der ville blive de fremtrædende i den nærmeste Tid, men det tør jeg paastaa, at hvorledes Historien end skal blive skrevet for Danmark for Aaret 1885 og de følgende Aar, saa tror jeg, at man til Slutning vil fælde Dom over dem, som ikke blot have forhindret den rolige Udvikling ved at bryde voldsomt ind, men som endogaa have haft et saadant Haftværk med at gøre det, at man ikke har bevaret — jeg kunde fristes til at sige — Skindet af at have givet Tid til at slutte Forhandlingerne.

Svarp: Det er med sand Fornøielse, jeg gjenfer den gamle midlertidige Finantslov, som det ærede Medlem for Leire (Holstein) har villet glæde vore Dine med endnu en Gang i denne Samling. Det gaar med

dette Forslag, som det gaar med mange andre gamle Ting, som det gaar med Forholdet mellem gamle Venner: Til daglig skjønner man maasse ikke saa meget paa hinanden, men lad der komme et alvorligt Dieblit, lad Skilsmisjen staa for Døren, saa vaagne de bedre Følelser, og saa veed man, hvad de ere værd. Paa samme Maade tror jeg, det vil gaa med den midlertidige Finantslov. Jeg tror det saa meget mere efter alle de Forhandlingerne, der have været førte i denne Samling, hvor det forekommer mig, at den Visdom, der er i dette Forslag, i den Grad har været overlegen over alle de Ændringer og Tanker og Forslag, som man har hørt fra forskjellige Sider, at der ingen Sammenligning kan være. Derfor stemmer jeg for dette Forslag med virkeligt Haab om, at det er et Middel til at naae en midlertidig Finantslov. Jeg stemmer for det i den Tro, at det tilsidt vil samle alle Hjerter om sig, ikke blot herne, men ogsaa ovenpaa, og jeg vil sige, at jeg støtter for en ikke ringe Grad denne min Tro til den høitærede Conseilspræsident. Han har i Aar, forekommer det mig, noget vigtigt den konervative Vedhængen ved alt det, der er gammelt, som ellers udmærker ham i saa høi en Grad, men jeg tror, at dette vil gaa over. Jeg tror, at dette er en foreløbig Ustabilitet, som ikke vil være længe ved. Jeg bygger dette blandt andet ogsaa derpaa, at det er mig i dette Dieblit meget klart i Mindet, hvorledes den høitærede Conseilspræsident ved en tidligere Leilighed for ikke længe siden, da det var en langt mindre Fare, der truede den midlertidige Finantslov, viste sig i hele sin Kraft, tog den i Forsvar og afviste det Angreb, der var rettet mod den. Det var i Foraaret 1880. Det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber) havde den Gang udtænkt en lille, forholdsvis meget ustyldig Redaktionsændring i den midlertidige Finantslov, men hvorledes stillede den meget ærede Conseilspræsident sig dertil? Den høitærede Conseilspræsident afviste dette Forsøg paa at gjøre Ændring i den midlertidige Finantslov med den allerstørste Kraft i et Foredrag, der ikke var mange Ord langt, men som var lærerigt og tanketungt i alle Maader. Da det kun er nogle saa Ord, maa det maasse være mig tilladt at oplæse, hvad den høitærede Conseilspræsident den Gang sagde til et Forsøg paa at forandre den gamle midlertidige Finantslov. Han sagde overfor det ærede Medlem for Holbæk Amts 3die Valgkreds (Tauber): „Jeg maa naturligvis fraraade Thinget at vedtage det under Nr. 2 stillede Ændringsforslag“ — naturligvis! — „Jeg maa fraraade Vedtagelsen af den midlertidige Fi-